

Levon

การกลับมาของ
จอมเวท
ระดับ 8

Ryu song เขียน
จินซูจิน แปล
อัล터 วาด

클래식의
마법회

4

พิมพ์ครั้งที่ 1

Levon

การกลับมาของจอมเวทระดับ 8

8클래스 마법사의 회귀

4

류송 (Ryu song)

เขียน

จินซูจิน

แปล

115014 ดัชนีการทบทวน

การกลับมาของจอมเวระดับ 8 เล่ม 4

8클래스 마법사의 회귀

Levon

โนเคียวบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

8클래스 마법사의 회귀

The Return of the 8th Class Mage

Copyright © Ryu song, 2016

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by KWBOOKS, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025
by arrangement with KWBOOKS through IP PRIME, Buncheon, Korea

ลิขสิทธิ์นี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8351-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี

บรรณาธิการ ศราวุฒิ บุญนิล • บรรณาธิการต้นฉบับ มาริโน • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิไลภรณ์ เขยกลิน

ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง • ออกแบบรูปเล่ม กุณห์ตรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ นางนุช ศรีสุขโซ

พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

เอียนที่ได้พบกับมนุษย์มังกร เอเวนตูล์ ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งลัทธิมังกร เขาได้ใช้พลังใต้อาณัติจากตำราวจีมังกรจึงทำให้สามารถควบคุมมนุษย์มังกรได้ตั้งต้องการ และในที่สุดน้ำอมฤตที่ชื่อว่า ‘หาลมหายใจของมังกรแดง’ ก็สำเร็จ แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับเป็นสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิด

ขณะที่เรื่องราวทุกอย่างดูเหมือนใกล้บทสรุปเข้ามาทุกที ทว่าสุดท้ายกลับกลายเป็นพาไปสู่ปัญหาที่ใหญ่กว่าเดิม ในเล่มที่สี่นี้ เอียน เพจ จะได้พบกับตัวตนที่ยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์มังกร ตัวตนที่เขาเองยังต้องหวั่นเกรง และเพื่อเตรียมการรับมือปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เอียนมีแต่ต้องแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น

พร้อมที่จะก้าวสู่อีกระดับของจอมเวทกันหรือยัง หากทุกท่านพร้อมแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

หาลมหายใจของมังกรแดง

“องค์หญิง เสด็จไปไหนมาพะคะ”

“แค่ไปทำธุระมานิดหน่อยนะ”

สาวใช้เอ่ยถามองค์หญิงเฮลีย์ที่เพิ่งกลับมาถึงวัง

“ข้าตกใจแทบแย่ที่องค์หญิงกลับมาช้าเสียขนาดนี้!”

“ไม่ได้เป็นห่วงแต่ตกใจจริงนี่”

“ก็เป็นห่วง... นิดหน่อยละมั้งพะคะ”

แม้ก่อนหน้านี้องค์หญิงจะเคยแอบออกไปเดินชมเมืองอยู่บ่อยๆ แต่ก็ไม่เคยกลับดึกขนาดนี้มาก่อน แน่่อนว่าสาวใช้ไม่ได้กังวลถึงเพียงนั้น เพราะอย่างไรพวกเธอก็ไม่ต่างจากเพื่อนที่อยู่ข้างกายองค์หญิงมานาน และต่างรู้ความจริงว่าองค์หญิงเป็นจอมเวท

“เซนา อาเรีย แคทเธอริน”

“พะคะ?”

เหล่าสาวใช้ตกใจกับการเรียกชื่ออย่างกะทันหันขององค์หญิง แม้อีกฝ่ายจะเรียกชื่อสาวใช้อยู่บ่อยๆ ทว่าน้ำเสียงของเธอคราวนี้ฟังดูหนักแน่นกว่าที่เคย

“ขอโทษนะ”

“พะ...พูดถึงเรื่องอะไรพะคะ”

“ทุกเรื่อง”

เธอเอ่ยขอโทษขึ้นอย่างไม่มียี่มีชุล่ย

เกิดเรื่องอะไรขึ้นจริง ๆ อย่างนั้นหรือ

แววตาของเหล่าสาวใช้เต็มไปด้วยความกังวล

“เปล่า ไม่ต้องจ้องกันขนาดนั้นหรอก ข้าก็แค่อยากขอโทษพวกเจ้า ตั้งแต่ไหนแต่ไร พวกเจ้าก็มักจะถูกเล่นงานเพราะข้า ไหนจะยังต้องคอยจับตาดูความเป็นไปของหอคอยข้างอีก”

ตั้งแต่เมื่อยังไร้เดียงสา หลังจากที่ต้องหึงตัดสนใจจะปกปิดความจริงเรื่องที่ตนเป็นจอมเวทไว้ เธอก็ไม่เคยรู้สึกสบายใจเลยแม้แต่วันเดียว ไม่ใช่เพราะเธอกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยของตัวเอง แต่สำหรับองค์หญิงแล้วความปลอดภัยของคนใกล้ชิด เช่น พวกสาวใช้รอบตัวเธอในตอนนี้อย่างที่สำคัญกว่า นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอยอมทำตามคำขอของเอียนในวันนี้

“ขอโทษสำหรับทุกอย่างนะ ขอโทษจริงๆ”

ไม่นานมานี้ เธอรู้สึกประหลาดใจมากที่เอียนมาหาตนโดยไม่บอกไม่กล่าว อีกทั้งยังมาเพื่อขอความช่วยเหลือ เอียนผู้ที่เคยพูดอย่างเย็นชาว่าให้เธอใช้ชีวิตและทำในสิ่งที่อยากทำ เพราะพระราชวังแห่งนี้ไม่จำเป็นต้องมีองค์หญิงอยู่ แต่คนคนนั้นกลับมาขอความช่วยเหลือจากเธอ เอาจริงๆ ก็เหมือนเป็นการยื่นข้อแลกเปลี่ยนเสียมากกว่า เพราะเขายื่นข้อเสนอมาว่าจะยอมรับฟังคำขอของเธอด้วย และสิ่งที่เขาขอนั้นก็ไม่ได้ยากอะไร

กำลังคิดว่าจะขอให้เขาช่วยอีกครั้งอยู่พอดี...

ไหนดๆ โอกาสก็มาอยู่ตรงหน้าแล้ว เธอเลยอยากจะทำเรื่องให้เอียนช่วยลบล้างความผิดของผู้คนมากมายที่คอยช่วยปกปิดเรื่องที่เป็นจอมเวท

แต่ไม่นานก็ต้องเปลี่ยนใจ เมื่อได้เห็นความแข็งแกร่งของเยียนตอนทดสอบมนตร์ดำ เธอไม่อาจลบภาพนั้นออกไปได้ สุดท้ายจึงตัดสินใจขอให้เยียนเป็นอาจารย์แทน

เพราะถ้าทำให้เขากลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดได้ก็จะปลอดภัยขึ้นอีกหน่อย

การขอให้เยียนเป็นอาจารย์จะทำให้เขากลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการศึกษาเวทมนตร์ที่ผิดกฎหมาย นั่นคือกลไกความปลอดภัยที่องค์กรหญิงเลือก อีกทั้งเธอเองก็อยากเรียนรู้เวทมนตร์จากเยียนด้วย

เพราะเป้าหมายของเธอคือการเป็นจอมเวทที่แข็งแกร่งและก้าวสู่ตำแหน่งที่สูงกว่า ส่วนเหตุผลก็ไม่ใช่เรื่องของศักดิ์ศรีที่กินไม่ได้แต่อย่างใด

ข้าต้องรับผิดชอบ

หลังจากได้ฟังคำพูดของเยียนในวันนั้น ไชลี่ก็คิดไม่ตกจนนอนไม่หลับทุกคืนว่าจะลองออกไปเผชิญโลกภายนอกจริง ๆ ดีไหม หรือจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในฐานะองค์กรหญิงแล้วลืมทุกอย่างไปเสีย ไม่สิ อย่างไรก็ตามเส้นทางที่เธอจะก้าวเดินก็ถูกกำหนดไว้แล้ว

ในสิ่งที่ข้าทำลงไป ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

ถึงเยียนจะช่วยปิดไว้เป็นความลับ แต่จะปิดไปได้ตลอดชีวิตจริง ๆ หรือ ลักวันก็คงถูกจับได้อยู่ดี และไม่ใช่แค่นั้น หากถูกจับได้ขึ้นมาคนที่เดือดร้อนก็ไม่ใช่ตัวเธอ แต่เป็นคนจำนวนมากที่ช่วยปกปิดความลับของเธอต่างหาก

บางทีถ้าข้าเลื่อนขึ้นเป็นจอมเวทชั้นสูง หรือระดับที่สูงกว่านั้นได้...

ก็อาจจะจัดการเรื่องนั้นด้วยความสามารถของเธอเองได้ องค์กรหญิงต้องการที่จะลบล้างความผิดของผู้คนที่เคยรับฟังคำขอของเธอเมื่อครั้งยังเยาว์วัย ซึ่งมีโทษฐานขัดต่อพระบัญชาขององค์จักรพรรดิ

แค่ขึ้นไปได้อีกระดับก็พอ อีกแค่ระดับเดียว

เหตุผลที่เธอเลือกเป็นศิษย์ของเอียน
เหตุผลที่ตัดสินใจเดินบนเส้นทางของจอมเวทต่อไป
เป็นเพราะเธอให้คำมั่นสัญญาว่าจะรับผิดชอบชีวิตของผู้บริสุทธิ์
ที่ช่วยเหลือตัวเธอ

“เอ๋ ขอโทษเรื่องอะไรกันเพคะ”

“...หืม?”

เหล่าสาวใช้เอ่ยขึ้นหลังได้ยินคำขอโทษ ด้วยสีหน้าราวกับว่าไม่ใช่
เรื่องใหญ่

“ตรงกันข้าม พวกเราต้องขอบคุณความลับที่น่าลำบากใจนั้น
องค์หญิงถึงได้วางแผนและดูแลพวกเราอย่างดีนี่เพคะ องค์หญิงอาจจะ
ไม่ทราบ แต่พวกเราอยู่กันสุขสบายมากขึ้นเพคะ จะเรียกพวกเราว่า
กลุ่มผู้สนับสนุนองค์หญิงก็ได้เพคะ”

“กะ...กลุ่มผู้สนับสนุน?”

กลุ่มผู้สนับสนุนองค์หญิง

ไฮลีย์ไม่เคยได้ยินคำนั้นมาก่อนในชีวิต เพราะเธอไม่เคยก่อตั้ง
กลุ่มผู้สนับสนุนมาก่อน

“ใช่แล้วเพคะ คงไม่ทราบสินะเพคะ ถึงจะเห็นพวกเราเป็นแบบนี้...”

“แต่ภายในวังขององค์หญิง พวกเราถือเป็นผู้มีอำนาจเพคะ”

“แม้แต่ท่านหัวหน้าสาวใช้ก็ทำอะไรพวกเราตามอำเภอใจไม่ได้เพคะ”
สาวใช้ทั้งสามคนพูดต่อกันอย่างลงตัว

“พะ...ผู้มีอำนาจเธอ...”

องค์หญิงพึมพำ เธอไม่เคยรู้เรื่องอะไรแบบนี้มาก่อน สาวใช้ที่กำลัง
แบกรับความลับอันตรายต่างได้รับสวัสดิการมากมายเป็นการตอบแทน
แม้จะเทียบกับความหนักอึ้งนั้นไม่ได้ แต่ภาพลักษณ์ภายนอกอันสดใสที่
พวกเธอแสดงให้เห็น ก็ทำให้องค์หญิงไฮลีย์รู้สึกขอบคุณมากเพียงพอแล้ว

“จริงสิ องค์กรหญิง ดูนีสิเพคะ”

สาวใช้แคทเธอรินหยิบกล่องที่ดูมีราคาขึ้นมา

ภายนอกตกแต่งด้วยลวดลายและเครื่องประดับที่โอ้อ่างดงาม
เกร๊ก!

ทว่าด้านในน่าชมยิ่งกว่านั้น

เครื่องประดับและอัญมณีนานาชนิดจัดเรียงแน่นอยู่ภายใน

“ของขวัญที่ส่งมาจากนายน้อยตระกูลมาโลนเพคะ”

“ตระกูลมาโลน? ของขวัญ?”

“คนที่มาส่งขอในครั้งนี้นะเพคะ”

“อ้อ...”

ตระกูลมาโลน หนึ่งในตระกูลที่มีอิทธิพลมากที่สุดในราชวงศ์
เขาเป็นหนุ่มรูปงามที่มีชื่อว่าดัม มาโลน นายน้อยแห่ง ‘ตระกูลมาโลน’
นอกจากนี้ ยังเป็นขุนนางที่ต้องการจะเป็นทองแผ่นเดียวกันกับไฮลีย์
อย่างไม่ลดละอีกด้วย

“สวยใช่ไหมเพคะ สายตาของนายน้อยคนนี้นี่ดีทีเดียวเลย”

“นายหญิงหรือสาวใช้ของตระกูลนั้นคงเป็นคนลั่นั่นละ”

“อา อย่างนั้นหรือเพคะ ถึงยังงี้ก็ยังสวยอยู่ดี”

ขณะที่สาวใช้ผลัดกันพูดคนละประโยคอยู่นั้น

“อะ...ข้าไม่ชอบ”

ไฮลีย์พูดพลางปิดฝากล่อง

ตอนนี้เธอยังไม่อยากคุยเรื่องการ求婚

ยังมีงานต้องทำอีกมาก

ใช่แล้ว ยังมีเรื่องต้องจัดการอีกมากมาย

แต่ดูเหมือนว่าไม่ใช่แค่นั้น

ต้นเหตุที่ทำให้เธอรู้สึกไม่อยากแต่งงาน

ทำไมถึงได้นึกถึงอยู่เรื่อยเลยนะ

เอียน เพจ ผู้นำหอคองขาซังหนุ่ม ใบหน้าและน้ำเสียงแสนเย็นชา ของเขาผุดขึ้นในหัว เขาคอนนั้นเป็นเพียงช่องทางที่จะทำให้เธอสามารถ ปกป้องคนรอบข้างได้ก็เท่านั้น หากเทียบกับนายน้อยแห่งตระกูลมาโลน แล้ว เขาไม่ใช่หนุ่มรูปงามด้วยซ้ำ ทั้งยังอายุน้อยกว่าถึงสองปี แล้วทำไม

นี่ข้ากำลังคิดอะไรอยู่

ไฮลิย์ส่ายหน้าแรงๆ จนรู้สึกเวียนศีรษะ

เหตุผลที่เอียนเลือกองค์หญิงเป็นผู้เข้าร่วมการประมุขนั้นง่ายมาก

เพราะ ‘องค์หญิง’ เป็นตำแหน่งที่รู้กันดีว่าสูงศักดิ์แต่ไม่ได้มีหน้าที่อะไรให้ทำ เป็นคนที่แม้จะไม่ได้รับเชิญก็สามารถแฝงตัวเข้าไปในชีวิต ยามว่างของขุนนางได้โดยไม่ถูกสงสัย

ทั้งยังมีจุดอ่อนด้วย

เอียนยังเป็นคนที่ถูกจุดอ่อนนั้นไว้ในมือ ดังนั้นเธอจึงเป็นเครื่องมือ ที่สมบูรณ์แบบสำหรับเรื่องนี้ นอกจากนี้เธอยังเป็นถึงจอมเวทระดับ สาม หากเกิดปัญหาที่สามารถปกป้องตัวเองได้

นี่ก็จะขอให้ช่วยอีกครั้งเสียอีก

คำขอขององค์หญิงเป็นสิ่งที่เขาคาดไม่ถึง เอียนนึกว่าเธอจะขอให้ช่วยเรื่องปัญหาที่เคยพูดถึงตอนตรวจสอบมนตร์ดำ ประมาณว่าเธอจะ ยอมยกตัวเองให้ เพื่อแลกกับการช่วยลบล้างความผิดของคนรอบตัวอะไร แบบนั้น ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น เธอกลับขอให้เขารับเป็นศิษย์ แน่แน่นอนว่าเอียนมองเธอออกทะลุปรุโปร่ง

แต่ถึงอย่างนั้น

เขาชอบที่เธอเป็นแบบนี้มากกว่า ทั้งยังเป็นอะไรที่คาดไม่ถึงอีกด้วย องค์หญิงฉลาดกว่าที่เขาคิดไว้

เอียนรู้สึกได้ถึงความตั้งใจที่จะรับผิดชอบและยอมรับในทุกข้อผิดพลาดของเธอ ต่างจากชาติก่อนที่ใช้ชีวิตเหมือนนกในกรงและตายไปตั้งแต่อายุน้อย ครั้งนี้เธอช่างดูกระตือรือร้นเป็นพิเศษ

‘เจ้าอยากทำอะไรกับข้ากันแน่’

ตอนนั้นเอง เสียงหนึ่งดังขึ้นขัดจังหวะความคิดของเอียน

นั่นคือเสียงของเอเวนตุส มนุษย์มังกรสีแดง

อีกฝ่ายคงรออยู่ตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว รอ ‘ประเด็นหลัก’ ที่เอียนกำลังจะพูดถึง

“อา ขออภัยด้วยขอรับ ข้าแค่คิดอะไรนิดหน่อย”

เอียนกล่าวขอโทษก่อนจะจัดระเบียบความคิดของตัวเอง

เขาเก็บเรื่องเกี่ยวกับองค์หญิงไว้ในส่วนลึกของลิ้นชักความคิด และดึงเรื่องที่ต้องจัดการต่อจากนี้ออกมาแทน

“ก่อนอื่น ข้ามีเรื่องที่จะถามเกี่ยวกับลัทธิมังกร”

เริ่มจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับลัทธิมังกรก่อน

“มันเป็นลัทธิที่ท่านเอเวนตุสก่อตั้งขึ้นใช่ไหมขอรับ”

‘ถูกต้อง’

“อาธาน พาร์คเกอร์ ถือเป็นหนึ่งในนางราชวงศ์ที่มีอิทธิพลมากในบรรดาขุนนางราชวงศ์ทั้งหมด แม้แต่นางระดับนั้นยังอยู่ใต้บังคับบัญชาของท่าน ดูเหมือนว่าขนาดของลัทธิคงจะกว้างใหญ่ทีเดียวใช่ไหมขอรับ”

‘นั่นก็ถูกต้องเหมือนกัน’

คำตอบของเอเวนตุสสั้นมาก แม่นั่นจะเป็นคำตอบที่ได้มาด้วยพลังใต้อาถรรพ์ แต่อีกฝ่ายก็ยังยึดมั่นในท่าที่ไม่ให้ความร่วมมืออยู่ดี ต่างจากราชินีแพร่ผู้ยอมแพ้ต่อความตั้งใจของตัวเอง หรือสปรอตอยที่ยอมรับความเป็นจริงข้อนั้นโดยสิ้นเชิง ทว่าเอเวนตุสไม่สามารถยอมแพ้หรือยอมรับได้เลย

เจ้ามนุษย์มีพลังของท่านผู้นั้นอย่างนั้นหรือ

การยอมแพ้ต่อความตั้งใจของตัวเองของราชินีเพรี

การยอมรับความจริงของสปาร์ตอย

การต่อต้านของมนุษย์มังกร

แต่ละคนต่างก็เผยนิสัยของตัวเองออกมาให้เห็น แต่ไม่ว่าจะทำที่แบบไหน เอียนก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจเลย

ถ้าคำตอบของมนุษย์มังกรนั้นคลุมเครือ ก็แค่ถามให้ละเอียดมากยิ่งขึ้นก็พอแล้ว

“ได้ขอรับ ไว้เราค่อยมาคุยเกี่ยวกับขนาดและสมาชิกของลัทธิอย่างละเอียดกันภายหลัง งั้นข้าขอถามคำถามอื่น เป้าหมายของท่านคืออะไรขอรับ ข้าหมายถึงเป้าหมายของลัทธิ”

“เพื่อตามหาท่านผู้นั้น”

“อย่างละเอียด”

“...มนุษย์อย่างพวกเจ้ายึดครองโลกใบนี้ไปถึงเก้าส่วนแล้วไม่ใช่หรือ ข้าก็แค่ต้องการใช้ประโยชน์จากการมีตัวตนอยู่ทุกที่ของพวกเจ้า เพื่อตามหาเบาะแสว่าท่านผู้นั้นอยู่ที่ไหน”

“นั่นคือเป้าหมายของมนุษย์มังกร แต่ไม่น่าใช่เป้าหมายของพวกขุนนางอย่างอาธาน พาร์คเกอร์ นี่ขอรับ”

“ถูกต้อง ข้าแค่สร้างภาพลวงตาบางอย่างให้พวกชนชั้นปกครองของมนุษย์”

“ภาพลวงตา?”

เช่น จักรพรรดิหุ่นเชิดที่สามารถเคลื่อนไหวตามความต้องการ การเปลี่ยนแปลงของศาสนาประจำจักรวรรดิ การปกป้องที่ไร้ข้อจำกัดด้วยเวทมนตร์ เครื่องมืออันทรงพลังของข้า และอื่นๆ ข้ารับประกันในสิ่งที่พวกเขาต้องการ

พุดง่าย ๆ คือการให้ ‘อำนาจ’ กระตุ้นความโลภของเหล่าขุนนาง
นั่นเป็นเรื่องที่เนียนก็คาดไว้อยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงยังไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมลัทธิที่มีขนาดใหญ่และ
มีเป้าหมายที่ชัดเจนเช่นนี้ถึงได้กลายเป็นเช่นนั้นในชาติก่อน

ไม่ได้เก่งกาจอะไรเลยสินะ

ถึงเวลาที่จะค้นหาความจริงนั้นแล้ว

ทว่าก็ไม่สามารถถามออกไปตรง ๆ ได้ จึงทำได้เพียงเปรียบเทียบ
เหตุการณ์ต่าง ๆ ของชาติที่แล้วและชาตินี้ในใจทีละนิด

“ท่านเริ่มสร้างลัทธิตั้งแต่เมื่อไหร่ขอรับ”

ก็นานมากพอให้พวกเจ้าเกิดและตายไปเป็นสิบ ๆ รอบ แต่เรื่องที่
ข้ากระตุ้นความโลภและทำให้พวกเขาทำในสิ่งที่ต้องการดังเช่นในตอนนี้นั้น
ข้าเพิ่งจะเริ่มทำได้ไม่นานเท่านั้น

“มีเหตุผลอื่นที่เริ่มทำแบบนี้กันอย่างจริงจังไหมขอรับ”

“ข้ามีเป้าหมาย”

“เป้าหมาย?”

“ลูก ๆ ของข้า”

มนุษย์มังกรเอเวนตุสมองลูกชายและลูกสาวของตัวเอง

‘ลูก ๆ ของข้าต้องได้รับอนมัตติอายุขัยจากท่านผู้นั้น จึงจะสามารถ
ใช้อายุขัยในฐานะมนุษย์มังกรได้อย่างเต็มที่ ข้าได้รับสิ่งนั้นมานานแล้ว
แต่ลูก ๆ ของข้ายังไม่ได้รับ’

ลูก ๆ ของเอเวนตุสเกิดหลังจากที่เหล่ามังกรหายไปแล้ว แม้ยากจะ
ได้รับสิ่งที่เรียกว่า ‘การอนมัตติอายุขัย’ ก็คงเป็นไปได้

‘พวกเรามนุษย์มังกรเป็นสายเลือดของเหล่าท่านผู้นั้น แต่ก็
ถือเป็นความอัปยศในเวลาเดียวกัน เพราะพวกเราคือหลักฐานชั้นดีว่าเหล่า
ท่านผู้นั้นมีความสัมพันธ์กับเผ่าพันธุ์ที่ต่ำต้อยกว่า หากเหล่าท่านผู้นั้น

ไม่ต้องการ สิ่งมีชีวิตเช่นข้าและเผ่าพันธุ์ของข้า รวมไปถึงพวกลูกหลาน
ที่จะสืบทอดสายเลือดนี้ต่อไป ก็คงถูกกวาดล้างจนหมดสิ้น’

คำตอบอันยาวเหยียดของเอเวนตัสต่างจากเมื่อครั้ง

มันเต็มไปด้วยความโศกเศร้า

‘ลูกๆ ของข้า เหลือไม่มากแล้ว’

คำพูดที่บอกว่าเหลือไม่มากแล้ว น่าจะหมายถึงอายุขัย

อายุขัยของลูกๆ ทั้งสองตน

“เหลือกันเท่าไรหรือขอรับ”

‘บางทีอาจจะไม่ถึงร้อยปีด้วยซ้ำ’

“...”

อายุขัยที่บอกว่าเหลือไม่มากคือร้อยปี

แม้ว่าเอียนจะไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่ายได้

‘เหลือเวลาไม่ถึงร้อยปีด้วยซ้ำ...’

‘นั่นเป็น...ปัญหา...จริงๆ...’

ปฏิกิริยาของราชินีแฟร์และสปาร์ตอยแตกต่างกัน

บรรยากาศโดยรอบพลันเต็มไปด้วยความเศร้าใจอย่างสุดซึ้ง

เหลือเชื่อจริงๆ

ในขณะที่บางคนใช้ชีวิตมาแล้วสองรอบก็น่าจะยังไม่ถึงร้อยปี
เลยด้วยซ้ำ เอียนเริ่มรู้สึกทั้งเศร้าและดีใจที่ตนเองเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีอายุสั้น

เพื่อให้ลูกๆ ของข้ามีอายุขัยที่ยืนยาว ข้าต้องตามหาท่านผู้นั้น และ
ลัทธิก็เป็นแค่หนึ่งในวิธีตามหาท่านผู้นั้น ไม่มีอะไรมากหรือน้อยไปกว่านั้น
เมื่อฟังมาจนถึงตรงนี้ เอียนก็พอจะเดาได้ว่าทำไมลัทธิถึงไม่เป็น
ที่รู้จัก

“สมมติว่าท่านบรรลุปเป้าหมายในการตามหามังกร และได้รับการ
อนุญาติอายุขัยจนอายุขัยของลูกๆ ยืนยาวขึ้นแล้ว...”

เขาลองถามจากคำตอบของเอเวนตูล์อีกครั้ง

“แล้วลัทธิจะเป็นยังไงต่อขอรับ”

“นั่นไม่ใช่ธุระของข้า”

คำตอบนั้นชัดเจนและไร้ความรับผิดชอบ

แต่นั่นคือความจริงใจ และดูเหมือนจะเป็นความจริงด้วยเช่นกัน

มนุษย์มังกรในชาติก่อนบรรลุเป้าหมายแล้ว

เพราะแบบนั้น ทุกอย่างในชาติก่อนก็จะอธิบายได้ ลัทธิมังกร
ที่หมดประโยชน์ถูกทอดทิ้ง ลัทธิที่จุดศูนย์กลางหายไปก็จะพังทลายลง
ตามธรรมชาติ นั่นคือข้อสันนิษฐานที่สมเหตุสมผลที่สุดในตอนนี้

“อืม”

เขาพอจะเข้าใจสถานการณ์คร่าวๆ แล้ว

แม้แต่ธาตุแท้ของกลุ่มที่เรียกว่าลัทธิมังกร ตลอดจนเป้าหมาย
และลำดับขั้นตอนในอนาคต

สิ่งที่ต้องทำในตอนนี้คือการกำจัด

“ลัทธินั้น”

เอียนพูดขึ้นหลังจากใคร่ครวญอย่างดีแล้ว เป้าหมายของเขาคือ
มนุษย์มังกรเอเวนตูล์

“ทำต่อไปเถอะขอรับ”

“...ต่อไป?”

เอเวนตูล์ถามกลับอย่างคาดไม่ถึง เอียน เพจ จอมเวทมนุษย์
ซึ่งเป็นถึงผู้นำหอคอยงาช้างที่เลื่องลือว่าเป็นวีรบุรุษแห่งจักรวรรดิกรีนริเวอร์
ไม่ใช่หรือ เห็นได้ชัดว่าเขาต้องการทำลายลัทธิ หรือไม่ก็ยุบมันด้วยตัวเอง
เพราะในมุมมองของจักรวรรดิ ลัทธิที่ว่านี้มีแต่จะทำให้อำนาจของจักรวรรดิ
สั่นคลอน ทว่าเขากลับบอกให้รักษาลัทธินั้นไว้เนิ่นๆ

“ถูกต้องขอรับ ทำต่อไป”

“ไม่ได้ยุบแต่ให้ทำต่อรี”

“ขอรับ แล้วก็โปรดตามหามังกรต่อไปด้วย”

เอียนคำนวณส่วนได้ส่วนเสียอย่างรวดเร็ว

สุดท้ายแล้วเจ้าของลัทธินั้นก็คือเอเวนตุส ผู้ได้รับอิทธิพลจากพลัง
ใต้อาณัติ

สิ่งนี้หมายความว่าอะไรนะหรือ

ก็ไม่ต่างอะไรกับทุกอย่างอยู่ในมือของข้าแล้ว

ลัทธิมังกร พลังอวดอ้างซึ่งมีขนาดใหญ่มากกว่าที่คิด และลัทธิที่ว่า
ก็อยู่ในกำมือของเอียนแล้ว จะทำลายกองกำลังอำนาจที่เป็นประโยชน์นี้
ง่ายๆได้อย่างไร

ราชวงศ์ หอคอยงาช้าง ชุนนางแห่งราชวงศ์

อำนาจสามประการในการสร้างเมืองหลวง

พลังที่ควบคุมสิ่งเหล่านั้นได้

ราชวงศ์ที่มีองค์กรขยายเป็นแกนกลาง

อำนาจในฐานะผู้นำของหอคอยงาช้าง

และการควบคุมขุนนางแห่งราชวงศ์ผ่านลัทธิมังกร

ทั้งหมดนี้จะทำให้ยับยั้งการควบคุมอำนาจหรือการสมคบคิดที่
ไร้ประโยชน์ได้

อย่างน้อยเขาก็สามารถสร้างเมืองหลวงกรีนริเวอร์เดิมให้กลายเป็น
พื้นที่ปลอดภัยที่สมบูรณ์แบบได้แล้ว พื้นที่ปลอดภัยที่สมบูรณ์แบบที่สุด
สำหรับเอียนและครอบครัวของเขา

“ต่อไป”

เอียนจบการสนทนาเกี่ยวกับลัทธิลง แม้จะยังเหลือประเด็นสำคัญ
อีก แต่เขาก็ตัดสินใจที่จะข้ามมันไปก่อน เพราะในตอนนี้นี้ยังมีเป้าหมาย
ที่แท้จริงรออยู่

‘ยังมีเรื่องที่จะคุยอีกหรือ’

‘ไม่ใช่เรื่องคุย’

เอียนหียบขวดยาขวดเล็ก ๆ ออกมาจากกระเป๋าต่างมิติของเขา ขวดยานั้นแข็งแกร่งกว่าหินทั่วไป เพราะมีเวทมนตร์ป้องกันห่อหุ้มไว้หลายชั้น

‘สิ่งนี้คือเหตุผลที่ข้าตามหาท่านเอเวนตุสขอรับ’

‘มันคืออะไร’

‘น้ำอมฤตขอรับ’

‘น้ำอมฤต?’

‘มันยังไม่เสร็จสมบูรณ์’

เอียนวางขวดยาลงบนพื้นป่า แล้วพูดต่อ

‘ท่านสามารถพ่นลมหายใจได้ไหมขอรับ’

‘มันเป็นหนึ่งในพลังพิเศษที่ข้าได้รับมา’

‘ช่วยพ่นมันลงไปในช่วงนี้ที่ขอรับ’

‘...ลมหายใจนะหรือ’

เอเวนตุสมองเอียนสลับกับมองขวดยา จากนั้นก็พึมพำราวกับนึกอะไรบางอย่างได้

‘นี่มัน...’

‘ท่านรู้อะไรด้วยหรือขอรับ’

อันที่จริงเอียนก็คาดหวังไว้ในระดับหนึ่งแล้ว ลองคิดดูเถิด นี่คือน้ำอมฤตที่ต้องใช้ลมหายใจของมนุษย์มังกร แล้วเช่นนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องที่สุดจะไม่รู้ได้อย่างไรว่ามีน้ำอมฤตแบบนั้นอยู่

‘...ข้าเองก็ไม่ค่อยรู้หรอก แต่ว่าข้าจำได้ว่าท่านผู้นั้นเคยขอร้องอะไรแบบนี้เป็นครั้งคราวเหมือนกัน เขาวางถ้วยที่เต็มไปด้วยของเหลว แล้วขอให้ข้าพ่นลมหายใจออกมาเพื่อทำให้มันร้อน เนื่องจากของเหลวนั้น

ทนต่อลมหายใจของท่านผู้นั้นไม่ได้

หมายความว่ามันคือน้ำอมฤตที่แม้แต่มังกรยังดื่มอย่างนั้นหรือ

หัวใจของเอียนค่อย ๆ สั่นไหว

นี่ต้องไม่ใช่ น้ำอมฤตธรรมดาอย่างแน่นอน

“ช่วยทำเหมือนในตอนที่นั้นด้วยเถิดขอรับ หากมันได้ผลเป็นอย่างดี

ข้าก็จะช่วยท่านเช่นกัน”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องการตามหามังกร”

“...จริงหรือ”

“แน่นอนขอรับ”

น้ำเสียงและแววตาของเอียนไม่สั่นไหวแม้แต่หย่อม แม้มนุษย์จะเชื่อถือไม่ได้ แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถปฏิเสธได้เพราะพลังใจอันดี

“เข้าใจแล้ว ข้าจะลองเชื่อเจ้าสักครั้ง”

ในตอนนั้นเอง เปลวเพลิงสีชาดก็ปะทุออกมาจากส่วนลึกในลำคอของเอเวนตุส ลมหายใจนั้นทำให้ขวิดยาที่เต็มไปด้วยน้ำอมฤตร้อนขึ้น แต่ไม่ได้ทำให้พินกับหญาครอบข้างติดไฟไปด้วย

เปลวเพลิงนั้นเป็นไปตามจิตตั้งมั่นของเอเวนตุส หากเขาสั่งไม่ให้ ลูกกลมมันก็จะไม่ลูกกลม หากไม่ได้สั่งให้ดับ มันก็จะไม่ดับ ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นก็ตาม นั่นคือ ‘ลมหายใจมังกร’

“เท่านี้น่าจะร้อนพอแล้ว”

เอเวนตุสดับเปลวไฟนั้นตามที่ตนเคยทำในอดีต ความรู้สึกนั้นชัดเจนยิ่ง ตอนที่ขวิดยาที่บรรจุของเหลวสีชมพูกลับกลายเป็นสีแดงสด ไม่ใช่จากภายนอกแต่จากภายใน

หัวลมหายใจของมังกรแดง

เอียนหยิบน้ำอมฤตที่เสร็จสมบูรณ์นั้นขึ้นมา

แม้จะถูกทำให้ร้อนด้วยลมหายใจ แต่กลับไม่รู้สึกร้อนเลยแม้แต่
น้อย

ฟูบ!

พื้นที่ที่เปิดฉากจุดที่ผลิตขึ้นโดยเฉพาะ กลิ่นหอมรุนแรงพลัน
พุ่งออกมา กลิ่นหอมอันทรงเสน่ห์ที่ผู้มีมานาฮาร์ดและมานาเบรนไม่อาจ
ปฏิเสธได้ ถึงขั้นที่พวกผู้อยู่ใต้อาณัติต้องสะดุ้งเฮือก

ดื่มกันเถอะ

เอียนไม่อาจห้ามใจได้อีก

ทั้งสติ สัญชาตญาณ หรือแม้แต่ปัญญา ทุกอย่างพุดกับเขา
เป็นเสียงเดียวกัน

จงดื่มน้ำเข้าไป ดื่มน้ำของเหลวที่กำลังลุกไหม้แล้วจะไม่มีวันเสียใจ
เอือก!

เอียนดื่มน้ำอมฤตในขวดยาเล็ก ๆ นั้น

หาลมหายใจของมังกรแดงไหลเข้าไปในปาก จากนั้นก็ไหลลงลำคอ
ของเหลวที่ไม่คุ้นเคยกำลังลุกโชนอยู่ภายใน

แบบนี้แหละ

ฟูว!

แล้วเปลวไฟนั้นก็ได้กลืนกินเอียนเข้าไป

นั่นไม่ใช่ประโยคที่ใช้เพื่อเปรียบเปรย ทว่า ร่างของเอียนได้มลาย
หายไปพร้อมกับเปลวเพลิงที่ลุกไหม้อย่างรุนแรง

‘อะ...อะไรกัน’

คนแรกที่พูดคือราชินแฟร์ เอียนหายไปต่อหน้า หายไปพร้อมกับ
เปลวเพลิงมที่มาเมื่อครู่ เป็นไปได้อย่างไร ไปไหน ทำไม เธอมองไปยัง
ทหารมังกรสปาร์ตอยและมนุษย์มังกรเอเวนตุสด้วยสายตางุนงง ทว่า

‘จู่ๆ...มนุษย์ก็...หายตัวไป’

สปาร์ตอยเองก็ดูสับสนเช่นเดียวกับราซินีแพร์ จากนั้นก็หันไปหา
เอเวนตุส “ไม่ว่าจะน้ำอมฤตที่เย็นดื่มเข้าไปเป็นของเหลวหรือ

‘อะ... ข้าก็! ไม่รู้ถึงประสิทธิภาพของของเหลวนั้นเหมือนกัน!’

มนุษย์มังกรเอเวนตุสรีบอธิบายเมื่อรู้สึกถึงสายตาของผู้ยู่ใต้อาณัติ
คนอื่นที่จับจ้องมา นอกจากเขาจะไม่เคยดื่มของเหลวดังกล่าวด้วยตัวเอง
แล้ว ก็ยังไม่เคยเห็นพวกมังกรดื่มเช่นกัน เพียงแค่พ่นลมหายใจออกมา
ตามคำของท่านผู้นั้นก็เท่านั้นเอง คราวนี้ก็ด้วย

ว่าไงนะ...หรือมันเป็นของเหลวที่ดื่มได้เฉพาะท่านผู้นั้น พอมนุษย์
ที่ไม่รู้เรื่องอะไรดื่มเข้าไปก็เลยเกิดผลข้างเคียงหรือเปล่า

ราชินีแปร่ตังสมมติฐานที่ค่อนข้างน่าเชื่อถือ

เครื่องดื่มที่ร่างกายมนุษย์รับไม่ไหว และเอียนได้ดื่มมันเข้าไปแล้ว

‘ผลข้างเคียง...คือการ...หายตัว’

‘รับมือไม่ไหวก็เลยดับสลายไปนะสิ’

ราชินีแพร่พนคำพูดน่ากลัวออกมา ถ้าเอียน เพจ ผู้นั้นดับสลายไป
จริง ๆ ก็คงจะตายไปพร้อมกับเปลวไฟเมื่อครู่แล้ว

“ฟังดู...มีเหตุผล...เหมือนกันนะ”

‘ไม่คิดว่าจะเป็นมนุษย์ที่ตายง่ายขนาดนั้นเลย’

‘มนุษย์จะไร้พลัง...เมื่ออยู่ต่อหน้า...พลังของเหล่าท่านผู้นั้น’

‘เจ้าโครกระดุกเอ๋ย มีใครไม่รู้เรื่องนั้นบ้าง ก็ต้องเป็นแบบนั้น อยู่แล้วสิ!’

ดวงตาของมนุษย์มักเผลอเคว้นตูลแปลงประกายท่ามกลางการโต้เถียง
ของผู้ยู่ใต้อาณัติสองตนที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เห็นได้ชัดว่าราชินีแพร่
กับสปาร์ตอยเป็นศัตรูกันมานานแล้ว

‘ | ’

ไม่เพียงแต่เอเวนตุสเท่านั้น ราชีนีแพร่กับสปาร์ตอยเองก็หยุด

ทะเลาะกันทันที เมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้นกับพลังพิเศษที่เคยไหลเวียนอยู่ในร่างกายของพวกเขา พวกเขาารู้สึกได้ว่าพลังพิเศษภายในหายไปแล้ว

‘พลังได้อาณัติมัน...’

ราชินีแฟร์พิมพ์

พลังที่เชื่อมต่อกับเอียน

อำนาจของท่านผู้นั้น อำนาจของมังกร

พลังได้อาณัติ

‘หายไปแล้วหรือ’

ทั้งราชินีแฟร์ ทหารมังกรสปาร์ตอย หรือแม้แต่มนุษย์มังกรที่เพิ่งถูกร่ายให้ตกอยู่ได้อาณัติเพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อน อำนาจที่เคยบังคับให้ต้องเชื่อฟังเอียน เพจ อย่างไม่มีเงื่อนไขได้สลายหายไปจากร่างกายและจิตใจของพวกเขา

‘นี้จะบอกว่าเขาตายไปแล้ว...จริงๆ หรือ’

ราชินีแฟร์พิมพ์ด้วยความงุนงง

จากสถานการณ์ในตอนนี้มีเพียงข้อสรุปเดียวเท่านั้น

เขาหายไปอย่างไร้ร่องรอยพร้อมกับเปลวไฟ แม้แต่อำนาจไร้เงื่อนไขที่ว่าก็หายไปด้วย

‘กะทันหัน...แบบนี้เลยหรือ’

อย่างไรก็ตาม เพจ ก็ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา เขาสามารถบรรลุไปถึงระดับที่สูงขนาดนั้นได้ในร่างมนุษย์ และก็ยังมีความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาต่อไปไม่สิ้นสุด ไม่เพียงเท่านั้น เขายังสามารถอ่านวิมกและใช้พลังจากมันได้ รวมไปถึงพลังได้อาณัติ ราวกับเป็นผู้ถูกเลือกให้ได้รับของขวัญที่ท่านผู้นั้นมอบให้ เรื่องพวกนี้ไม่ได้เกิดขึ้นง่าย ๆ เป็นเรื่องน่ามหัศจรรย์แต่ถึงกระนั้น

‘ไม่มีทาง...’

ราชินีแฟรี่ เอสเบล ไม่อยากจะเชื่อ

รอบด้านมืดสนิท ไม่เห็นเบื้องหน้าแม้เพียงปลายจมูก

คงไม่ใช่แค่เวลากลางคืนทั่วไป แต่เป็นเพราะไม่มีลำแสงเล็ดลอด
เข้ามาได้เลย

ดูแล้วทั้งแสงและพลังภายในร่างของเอียนคงถูกปิดกั้นด้วย
เวทมนตร์

คาถาอัญเชิญอีกแล้วหรือ

เอียนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อไม่กี่เดือนก่อน

คาถาอัญเชิญที่ฝังอยู่ในอาร์ติแฟกต์ประตุมิติ

จอมเวทย์ที่มีสัณฐานเหมือนกับตัวเอง

ทว่าความรู้สึกแตกต่างจากตอนนั้น

ตอนนี้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเขาทำงานได้ปกติ ไม่รู้สึกถึงแรง
ต่อต้านใดๆ

แค่ขจัดความมืดมิดนี้ไปได้ ทุกอย่างก็จะสมบูรณ์แบบ

จงสว่าง

ดวงไฟกลมเล็กส่องสว่างขึ้น แต่ความมืดมิดมีพลังมากกว่าที่คิด
แสงจากคาถาถูกกลืนกินไปจนหมด

จงสว่าง

เอียนเสริมพลังเข้าไปอีก ในที่สุด แสงก็สว่างพอจะส่องให้เขาเห็น
รอบๆ ที่ละนิด

จากนั้น

“...?”

ปกติแล้ว เอียนมักไม่ตกใจอะไรเท่าไรนัก เพราะใช้ชีวิตมาแล้ว

ถึงสองครั้ง

แต่ว่าครั้งนี้เป็นข้อยกเว้น

สิ่งที่สะท้อนแสงไฟตรงหน้ามีขนาดมโหฬาร

และสิ่งนั้นก็คือ

ดวงตาเธอ

แต่ไม่ใช่ของมนุษย์ มันดูเหมือนกับดวงตาของมังกร

นัยน์ตาสีแดงบ่งบอกว่าไม่ใช่ดวงตาของมนุษย์ รูปร่างตาที่มีเส้นแบ่ง

แนวตั้งเหมือนสัตว์เลื้อยคลาน

ดวงตานั้นมีขนาดใหญ่พอๆ กับร่างกายของเอียน และสิ่งที่น่า
ประหลาดใจยิ่งกว่านั้น

มันกำลังจ้องมองข้าอยู่

ดวงตาโตนั้นกำลังมองมาที่เอียน

ไม่สิ กำลังจ้องเขม็งอยู่เลยต่างหาก

อย่าบอกนะ...

ใครนะ

ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเอียนแข็งทื่อทันที

สิ่งมีชีวิตตรงหน้าสื่อสารด้วยวิธีเดียวกับผู้อยู่ใต้อาณัติ

ไม่ได้ยินด้วยหู แต่ได้ยินอยู่ในโสตประสาท

เสียงที่ได้ยินแปรเปลี่ยนเป็นภาษาของมนุษย์ เพียงแต่ความ
น่าเกรงขามนั้นต่างกัน

เสียงที่เพียงแคได้ยิน ก็ทำให้จอมเวทผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งโตมาถึงระดับ
แปดอย่างเอียนไม่อาจยับยั้งเข็มนาฬิกาได้

‘ดูเหมือนจะไม่ใช่วงหลักของข้า’

“...”

‘เป็นสัตว์ชั้นต่ำอย่างแน่นอน’

แรงกดดันมหาศาล

ความหึงผยองของเอียนลดฮวบจนไม่เหลือเมื่อยืนอยู่ต่อหน้า
อีกฝ่าย

เป็นครั้งแรกที่เอียนรู้สึกได้อย่างชัดเจน

มังกร...?

เพราะมีความมืดปกคลุมรอบด้านจึงไม่อาจมองเห็นร่างอันใหญ่โต
ของมันได้ทั้งหมด เห็นเพียงดวงตาและผิวหนังสีแดงรอบดวงตาเท่านั้น
แต่ถึงกระนั้นก็ยังรู้สึกได้ถึงความยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม

‘ตอบมาสิ เจ้าผู้ล่องล้าเขตคลังแห่งความทรงจำ’

สิ่งมีชีวิตตรงหน้าที่คาดว่าจะน่าจะเป็นมังกรเรียกร้องหาคำตอบ คง
เพราะต้องการรู้ให้ได้ว่าเอียนเป็นใคร

“ท่านคือ...มังกรหรือขอรับ”

เอียนตอบขณะพยายามลดความรู้สึกกดดัน

‘ถูกต้อง แต่ไม่ใช่คนที่เจ้าคิด’

คำตอบที่ตอบกลับมาแทบจะทันที แต่ไม่อาจรู้ถึงความหมายภายใต้
คำตอบนั้นได้

เอียนจึงพยายามดำเนินบทสนทนาต่อ

“ข้าไม่ใช่ศัตรูของท่านขอรับ”

‘งั้นรี’

“ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อรบกวนท่าน หรือคาดหวังอะไรจากท่านทั้งนั้น
ขอรับ ข้าเพียงดื่มน้ำอมฤตที่ผลิตขึ้นโดยใช้ลมหายใจของมนุษย์มังกร
เท่านั้นขอรับ”

‘อย่างนี้เอง’

น้ำเสียงไร้อารมณ์ ดูจากท่าทีและอารมณ์ในน้ำเสียงแล้ว อีกฝ่าย
คงไม่ได้ตั้งใจจะโจมตีเอียนในทันที

‘ถ้าเช่นนั้น...’

ทันใดนั้น ก็เกิดแรงกระเพื่อมรุนแรง

ไม่ใช่เพราะเวทมนตร์ แต่เป็นเพราะมังกรตรงหน้าขยับตัว

‘กลับไปซะ’

“...!”

ฝ่ามือของมังกรตะปบลงบนร่างของเอียนโดยไร้ซึ่งเวทมนตร์
หรือลมหายใจใดๆ

ไม่รู้ว่าจะเรียกว่ามือหรือขาหน้า

จะเป็นอะไรก็ช่าง แต่ออกอาจจริง ๆ มันทั้งรวดเร็วและใหญ่โต
จนน่าเหลือเชื่อ

โครม!

ถ้าเอียนเป็นมนุษย์ธรรมดาก็คงจะถูกแรงกระแทกบดจนกลายเป็น
ก้อนเนื้อไปแล้ว แต่เอียนเป็นมนุษย์ที่ได้ร่ายเวทมนตร์เกราะป้องกัน
อันตรายพลังปกป้องร่างของตัวเองไว้ แน่หน่อนว่าการฟาดฝ่ามืองดงกล่าว
เพียงครั้งเดียวก็สามารถทำให้มันพังทลายจนไม่เหลือชิ้นดี

เกราะป้องกันของจอมเวระระดับหกที่แม้จะให้จอมเวททุกคนใน
หอคอยงาช้างโจมตีเข้ามาพร้อมกันก็ไม่อาจแม้แต่จะสร้างรอยขีดข่วนได้

อ้อ...!

พลังทำลายล้างที่เหนือธรรมชาติ

จะขอกล่าวอีกครั้งว่ามันไม่ใช่ทั้งวิมังกรหรือลมหายใจมังกร แต่
เป็นเพียงการฟาดฝ่ามือลงมาเท่านั้น

สิ่งนี้คือ...มังกรชั้นเหรอ

เอียนรู้สึกได้ถึงภัยอันตรายต่อชีวิตของตัวเองมากกว่าครั้งไหนๆ

เขาต้องเผชิญหน้ากับเจ้าสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังขนาดนี้เลยหรือ ด้วย
ระดับตอนนี้เนี่ยนะ

ไม่หรอก ต่อให้เป็นเขาในชาติที่แล้วที่เก่งกาจขนาดนั้นก็คงไม่ต่าง
อะไร

โอกาสชนะเธอ ไม่มีอยู่ดี

ตาย...สถานเดียว

ต้องหยุดมันให้ได้ ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม

แล้วค่อยมาทำความเข้าใจทีหลัง

ตอนนี้มีสิ่งเดียวที่ต้องทำ คือหาวิธีที่จะหยุดการโจมตีของมังกร

ต้องหาวิธีนั้นให้เจอ

‘ใช้เล่ห์เหลี่ยมเก่งเหมือนกันนี่’

เสียงนั้นยังคงไร้อารมณ์

แน่นอนว่าเขินยังหาวิธีที่จะหยุดไม่ได้

กลับไปซะ

คราวนี้เป็นทาง หางอันหนังกิ่งกวัดแกว่งไปมา และเป้าหมาย
ก็คือเขิน

ดูเหมือนว่าแม้จะใช้เกราะป้องกันก็ยังยากที่จะขวางทางนั้นเอาไว้
หลบไม่พ้นแน่

คาถาเคลื่อนย้ายมีระยะห่างไม่พอ และไม่มีเวลาที่จะหลบกลาง

อากาศ

กำแพงน้ำแข็งละ

เกราะป้องกันน้ำแข็งที่สมบูรณ์แบบ

ทว่าก็ต้องหยุดคิดก่อน

สุดท้ายแล้วจะหยุดมันได้ไหมนะ กำแพงน้ำแข็งหรือที่จะหยุด

การโจมตีของมังกร

ไม่ได้หรอก

ไม่มีหวังเลย ต้องหาวิธีอื่น

ภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที
 ถ้าวัตถ์ประหลาดนั้นคือมังกรจริง ๆ
 ต่อให้ใช้मानาจนหมดก็ไม่มีทางชนะได้อยู่ดี
 เวทมนตร์วิจิตร
 วิจิตรที่มนุษย์มังกรยังต้องยอมแพ้
 วิจิตรที่หากใช้แล้วจะไม่สามารถต่อสู้ได้อีก
 ถึงเวลาที่จะต้องใช้ชีวิตเสี่ยง ๆ แบบนั้นแล้ว หากเป็นมังกรจริง ๆ
 จะต้องชะงักไปอย่างแน่นอน
 เวทมนตร์วิจิตรที่มนุษย์เป็นผู้ร้าย
 ‘ดราโคซ’
 เวทมนตร์คนละสายกับที่เคยแสดงให้ราชินีแพรี่เห็น เวทมนตร์
 ในตอนนั้นคือเวทโจมตีโดยสร้างเปลวเพลิงแห่งมังกรแดงขึ้นมา ทว่า
 ครั้งนี้เป็นเวทมนตร์วิจิตรสายป้องกัน แม้ว่าจะกินพลังมานาไปจน
 หมดสิ้น แต่อย่างน้อยก็คงจะต้านทานที่กำลังพัดเข้ามาได้
 ‘เซन्हาร์’
 ดราโคซ เซन्हาร์
 เกล็ดมังกร
 วิจิตรของเขียดดั่งก้อน เป็นวิจิตรที่ง่ายกว่าที่คิด แต่ผลกระทบ
 นั้นมหาศาล
 “อ้อ...!”
 ผิวหนังของเขียดเริ่มแปรเปลี่ยนไป
 เกล็ดสีแดงปกคลุมทั่วร่าง ลักษณะของเกล็ดมังกรนั้นเหมือนกับ
 ของมังกรตัวใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า
 โครม!
 แรงกระแทกนั้นแม้จะเป็นเหล็กที่เสริมความแข็งแกร่งด้วยพลังเวท

คงไม่อาจต้านไหว ทว่ากลับเกิดเรื่องน่าเหลือเชื่อ หางของมังกรดูแปลกตาไป รูปร่างโค้งงอเหมือนคันศรราวกับมีเสาก็ดขวางการเคลื่อนไหวของมันไว้

‘...?’

สิ่งกีดขวางดังกล่าวก็คือเอียนที่ถูกห่อหุ้มด้วย ‘เกล็ดมังกร’ สีแดง ที่งอกขึ้นมาทั่วร่าง แน่่อนว่าเกล็ดเหล่านั้นอยู่ได้ไม่นาน เพราะทันทีที่มันหมดลง มันก็ได้หายไปราวกับภาพลวงตา นั่นก็เพราะเกล็ดมังกรนี่คือพลังเวท

‘สิ่งนั้นคือ...’

อย่างไรก็ดี สัตว์ประหลาดที่คาดว่าเป็นมังกรนั้นไม่ตกใจเลย แม้แต่น้อยที่เอียนสามารถหยุดหางของตนไว้ได้ มันเพียงตกใจที่เขาใช้พลังจิมังกรได้ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่มังกรจะมีท่าที่เช่นนั้น เพราะตราบไคที่ใช้พลังจิมังกร การหยุดหางหรืออะไรก็ตามที่พุ่งเข้าหาหอย่อมทำได้โดยง่าย

“แฮก แฮก...แฮก!”

เอียนทรุดตัวลงทั้งยืน

เมื่อดูจากท่าทีของอีกฝ่ายแล้ว สงสัยว่าเขาจะสำเร็จ แม้จะใช้มานานจนหมดก็ตาม

‘ผู้ที่เข้ามาในห้วงความทรงจำ’

ในที่สุดสัตว์ประหลาดที่คาดว่าจะเป็นมังกรก็ม้วนหางเก็บไป ความรู้สึกเป็นปรีภักษ์หายไปแล้ว มันยกร่างหนักอึ้งขึ้นและเดินเข้ามาใกล้เอียน แผ่นดินสั่นสะเทือนแรงขึ้นทุกระยะที่มันเดินเข้ามา ยิ่งเข้ามาใกล้มากเท่าไร ความมืดมิดก็ยิ่งจางลง จนในที่สุด เอียนก็ได้เห็นรูปร่างของมันอย่างชัดเจน

‘ข้าจะถามเจ้าอีกครั้ง’

แม้จะดูคล้ายกิ่งก่า แต่ส่วนหัวกลับดูดุร้ายกว่า ลมหายใจที่พ่นออกมาร้อนราวกับลาวา เขาขนาดมหึมาสามอันตั้งอกออกมาบนหัว เขี้ยว

ลำตัว ปีก หาง ผิวหนัง และเกล็ดสีแดงขลับ หนวดสีเทาขยับไปมาราวกับมีชีวิต

‘เจ้า...’

นั่นคือลักษณะภายนอกของสัตว์ประหลาดตรงหน้า เป็นเอกลักษณ์ที่มนุษย์หลายคนจะนึกออก

ลักษณะที่หากคิดถึงสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่ามังกรก็ต้องเป็นเช่นนี้ ไม่ต่างจากที่จินตนาการไว้มากนัก แต่หากมีข้อแตกต่างละก็ ‘เป็นใคร’

ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ มังกรนั้นน่ายำเกรงกว่าคำพูดตัวหนังสือ หรือภาพวาด ที่ส่งต่อกันมาหลายร้อยหลายพันเท่า ไม่สิหลายหมื่นเท่าต่างหาก นอกจากนี้ มังกรยังทรงพลังถึงขนาดที่แม้แต่เอียนผู้ซึ่งไต่ขึ้นมาถึงระดับแปดก็ไม่อาจประเมินได้

เอียนได้พบกับ **เอเวนตุส** ผู้ก่อตั้งลัทธิมังกร
ด้วยผลของพลังใต้อาณิศาจากตำราวิมังกร
เขาจึงสามารถควบคุมได้ทั้งราชินีเพรี ทหารมังกร
กระทั่งมนุษย์มังกรเองก็ไม่ใช่อะไรเกิน
แต่แทนที่เอียนจะปราบปรามหรือยุบลัทธินี้ทิ้งไป
เขากลับสั่งให้เหล่ามนุษย์มังกรมุ่งหน้าทำตามเป้าหมายเดิม
เพราะพวกเขามีเป้าหมายเดียวกัน
นั่นคือ การตามหา **มังกร** ที่หายสาบสูญไปนับพันปี

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8294-5

